

РЕШЕНИЕ

№ 881

гр. София, 11.02.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав, в
публично заседание на 29.01.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **1971** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

1

9

Настоящото административно производство е по реда на чл.267,ал.2 ДОПК.

Образувано е по жалба на [фирма] срещу Заповед за налагане на ПАМ №12717-0016008/10.01.2012, година на Заместник-директор ТД на НАП- С..

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност на обжалваното решение. Твърди се, че административното производство е протекло при съществено нарушение на съдопроизводствените правила, вследствие на допуснати съществени нарушения при издаването на наказателното постановление. Сочи се още, че при налагането на ПАМ е допуснато нарушение и на материалния закон. Искане се отмяна на заповедта и се претендират сторените по делото разноски.

В съдебно заседание,жалбоподателят- [фирма],редовно уведомен при условията на чл.137,ал.7 АПК, се представлява от адвокат Ч.,редовно упълномощена, която поддържа жалбата на заявените основания и моли заповедта да бъде отменена. Съображения относно незаконосъобразността на издадената заповед развива и в представените по делото писмени бележки.

Ответникът по жалбата- Заместник-директор на ТД- НАП- С., редовно уведомен при условията на чл.137,ал.7 АПК, се представлява от юриконсулт О., редовно упълномощен,който оспорва жалбата като неоснователна и моли

заповедта да бъде оставена в сила. Претендира и заплащането на юрисконсултско възнаграждение. Представена е и писмена защита.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите и изразените становища на страните, при условията на чл.142, ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

От приложеното Удостоверение за актуално състояние на дружеството жалбоподател е видно, че същото е действащо ,с основан предмет на дейност, подробно посочен в удостоверението.

Със заповед № ЗЦУ-28/06.01.2010 година, Изпълнителен директор на НАП-определил органите по приходите към Дирекция” Контрол” да налагат ПАМ по реда на материалните закони.

Със Заповед № 1914/14.06.2011 година на Изпълнителен директор на НАП [населено място], е преназначен Г. Щ. Т. от длъжността Заместник- директор ТД на НАП- П. на длъжността- Заместник- директор на ТД на НАП- С., считано от 14.06.2012 година.

На 18.10.2011 година, между оспорващото дружество в качеството на наемател и В. С. Д. в качеството на наемодател е сключен Договор за наем на обект, находящ се в [населено място] с площ от 20 кв.м. за срок от 5 години, при договорена месечна цена от 100 лева.

На 22.11.2011 година, орган по приходите при ТД на НАП- С. извършил проверка в обект, находящ се в [населено място], [улица], стопанисван от оспорващото дружеството и представляващ Интернет център за свързване на клиенти относно спазване на данъчното законодателство, при която е констатирано ,че в обекта се приемат залози и за заплащането им се издават само разписки, разпечатани на принтер, монтиран към компютърната конфигурация, към която има достъп само едни служител, в чието присъствие е извършана проверката.Разписките съдържали код на залагане/ комбинации от букви и цифри, потребител- шестцифрен код и име и множество- спортно събитие, на което е направен залогът, дата и час на залагане, коефициент, залог – в евро или лева, общо коефициенти бонуси, потенциални печалби в лева и евро и указания за потребителя. Резултатите от проверката са обективирани в Протокол за извършена проверка, приложен по делото.

Въз основа на констатираното на 21.12.2011 година срещу оспорващото дружество е съставен АУАН , а по късно е издадено Наказателно постановление, с което на основание чл.185, ал.2 от ЗДДС е наложена имуществена санкция в размер на 3000 лева.

Със Заповед за налагане на ПАМ №12717/0016008/10.01.2012 година, Заместник Директор ТД на НАП наложил на [фирма] ПАМ по реда на чл.186 от ЗДДС- допуснало е продажба на услуга срещу плащания в брой без в обекта да има монтирано и въведено в експлоатация фискално устройство- запечатване на търговски обект- Интернет център за съдействие на клиенти, находящ се в [населено място], ул”Предел”, №83, стопанисван и експлоатиран от страна на [фирма] и забрана за достъп до обекта за срок от един месец на основание чл.186, ал.1, т.1., б „а” от ЗДДС и чл.187 от ЗДДС.

Заповедта е връчена лично срещу подпис на управителя на оспорващото дружество.

По делото са приложени всички събрани в хода на административното производство доказателства ,в това число Договор с австрийското дружество [фирма] от 06.06.2011 година, обяснение от лицето ,което е работило в обекта по

време на проверката и удостоверяващо начина на извършване на продажбата и изплащането на печалбите.

По делото е назначена, изслушана е неоспорена от страните съдебна експертиза. От заключението на вещото лице се установява, че не е извършен оглед на компютърните конфигурации, защото от представители на жалбоподателя са му отказали съдействие и по делото не се съдържат протоколи за иззети компютърни конфигурации. Вещото лице посочва още, че сървърите, на които е разположен Д., се намират в Чешката Р..

Разпитан в съдебно заседание, експертът заявява, че поддържа заключението си.

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд София- град намира предявената жалба за процесуално допустима, подаден в преклузивния срок по чл.149 АПК от легитимирана страна и при наличие на правен интерес на обжалване. Разгледана по същество, същата се явява основателна, но не по всички изложени в нея съображения.

Настоящият съдебен състав намира, че преди да се произнесе по съществото на спора, следва да обсъди искането за отправяне на преюдициално запитване и намира същото за неоснователно. Така поставеният въпрос- Зали налагането на ПАМ поради липса на фискално устройство в обектите на [фирма] съответства на чл.49, на чл.56 и на чл.107 от ДФЕС при положение, че между дружеството- жалбоподател и физическите лица, посещаващи неговите обекти, не са осъществени сделки на първо място, касае решаване на спора по същество и то не от компетентния съд, а от Съда на ЕС, което е недопустимо. На второ място, въпросът налице ли е сделка между клиентите и дружеството при приемане на залозите, е всъщност спорният по делото въпрос, на който националният съд следва да отговори. На следващо място, разпоредбите на чл.56, чл.49 и чл.107 от ДФЕС не се неясни, още повече, че липсва посочване на правна норма от националното законодателство, която се сочи за противоречаща на норми от европейското законодателство. На още по-силно основание- въпросът, така поставен е само и единствено от компетентността на националния съд, какъвто е Административен съд София-град.

Оспорената Заповед за налагане на ПАМ №12717-0016008/10.01.2012 година на Заместник Директор ТД на НАП- С., представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл.21 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, по критериите, визирани в разпоредбата на чл.146 АПК/така наречените условия за редовно действие на административните актове. При преценката, съдът следва да провери дали актът е издаден от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са процесуалноправните и материално-правните предпоставки за издаването му и съобразен ли е актът с целта на закона.

В разглеждания случай, атакуваната заповед е издадена от компетентен орган-това е Заместник директор ТД на НАП- С., на когото изрично като орган по приходите е предоставено правото да налага ПАМ по реда на чл.186 от ЗДДС. Наред с това по силата на чл.7, ал.1, т.2 от ЗНАП изрично Заместник-директор на ТД на НАП е орган по приходите. Между страните няма спор, а и от приложените по делото писмени доказателства, се установява, че лицето Г. Щ. Т. заема длъжността-Заместник-директор ТД на НАП-С..Заповедта отговаря на изискванията за форма, но съдържа само част от предвидените в чл.59 АПК задължителни реквизити, с означение на правните основания по издаването и-чл.186, ал.1, г.1, б."а" и чл.187, ал.1

от ЗДДС.

При издаването на заповедта, административният орган е нарушил процесуалноправните разпоредби на АПК- в посока несъбиране на доказателства за вида осъществявана дейност от страна на оспорващото дружество по повод приемането на залозите, не даване на възможност на същото да представи доказателства в тази насока и изобщо неизясняване на фактите и обстоятелствата от съществено значение за случая, и най- вече вида на осъществяваната дейност от страна на оспорващото дружество. Настоящата съдебна инстанция намира, че е напълно неоснователен доводът на процесуалния представител на оспорващото дружество, че при издаването на заповедта са допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила, повлияли се от допуснати нарушения при издаването на акта и наказателното постановление за същото визирано нарушение. На първо място, разпоредбата на чл.186, ал.1 от ЗДС изрично сочи, че ПАМ-Запечатване на обект за срок до един месец, се налага на лице, независимо от предвидените глоби или имуществени санкции, което не е изпълнило задължението си посочено в точка едно от същия текст. На второ място налагането на ПАМ по силата на закона, може да се налага наред със санкцията на лицето, налагана по административно- наказателен ред, а наред с това административната отговорност е самостоятелна и независима от административно- наказателната на същото лице, защото двете отговорности/ като вид юридическа отговорност/ са независими и самостоятелни такива и не се намират в отношение на поглъщане. Наред с това, настоящата съдебна инстанция намира за уместно да отбележи и укаже на процесуалния представител на оспорващото дружество, че ПАМ са различни от административните нарушения и от административните наказания. Административната принуда е психическо или физическо въздействие върху съзнанието и поведението на адресатите на административно-правната норма, тя е правова принуда/нормативно установена е/, вид държавна принуда и се реализира с индивидуални административни актове, които имат персонално определени адресати. ПАМ са действия по прилагането на диспозицията на административно-правната норма, а административните наказания-са действия по прилагане на нейната санкция, административните наказания се прилагат само при извършено административно-нарушение, а ПАМ и при опасност от нарушения и дори за предотвратяване на вредните последици от юридически събития/бедствия, епидемии и други/. Принудителните административни мерки имат временен характер и не са вид наказание, каквото е твърдението на процесуалния представител на оспорващото дружество. Наред с това, сочените допуснати съществени нарушения на административно- производствените правила при съставяне на АУАН и наказателното постановление, не могат да бъдат предмет на разглеждане в настоящото производство, защото то е административно, а наказателните постановления се обжалват по реда на ЗАНН пред съответния районен съд, който е първа инстанция, още повече, че от една страна, наказателното постановление не е индивидуален административен акт по смисъла на чл.21 АПК, а правораздавателен такъв и с издаването му се слага край на едно административно-наказателно производство. От друга страна, административните наказания се налагат от изпълнителни органи, на които е възложена юрисдикционна компетентност-действат като особени юрисдикции и се подчиняват на правния режим на съответната съдебна система. При реализиране на тази специална правораздавателна компетентност за случая, административно-наказващите органи са

извадени от системата на изпълнителните органи и имплицитно са включени в системата на съдебната власт/образно казано с оглед на дейността,а не институционално,тъй като самата Конституция не предвижда създаването на особени юрисдикции/.Дейността по налагане на административно наказание и ангажиране на административно наказателна отговорност, не представлява административна дейност,а юрисдикционна такава /със забележка относно казаното по-горе/.

Ответникът по оспорването е допуснал и друго процесуално нарушение, изразяващо се в разминаване на фактическото и правното основание за издаване на заповедта. Навсякъде в заповедта се твърди ,че в обекта ,стопанисван от оспорващото дружество, не е имало монтиран касов апарат, а правното основание на заповедта- е по чл.186,ал.1,т.1,б.”А” от ЗДДС- в посока неиздаване на касова бележка, което е съществено и винаги е основание за отмяна на заповедта.

При издаване на Заповедта, ответникът по оспорването е нарушил и материално- правните разпоредби на ЗДДС.

От доказателствата по делото е установено, че на 06.06.2011 година, между С. С. 365”ООД А. и оспорващото дружество е сключен Договор за предлагане и поддръжка, по силата на който [фирма] А. като единствен и екслузвен собственик на марката- интернет сайта-www.planetwin365.com, опериращ по целия свят в качеството си на законен букмейкър организира хазартни игри и залагания на спорни и други събития в собствената си държава и във всички пазари на Европейската общност и [фирма] в качеството на Център за електронна обработка на информация-Интернет център, по силата, но който Букмейкърът [фирма] се задължило да организира всички аспекти на хазартните игри, които предлага, изготвянето на предложените залози, договори за залагания, резултати на залози ,плащания и печалби се основават единствено на базата на създадената и поддържана от компанията структура.Посочено е, че Центърът за електронна обработка на информацията-Интернет пункт следва да бъде автономна структура извън компанията и последният поел задължение да улесни събирането прехвърлянето от името на [фирма] на информацията, свързана с предложените залози, идващи от всяко едно залагащо лице- потребител без да влияе върху организирането и управлението на залози при предложението на потребителите по Договора за хазарт. Наред с това, с този договор е доуточнено, че „С. С. 365” А. дължи възнаграждение на оспорващото дружество, съобразно количеството качеството на извършеното. Уточнено, е още ,че онлайн прехвърлянето на данни е разрешено единствено посредством официално приетите инструменти и по начин, одобрен от [фирма], всеки договор за хазарт между Компанията и българските залагащи лица се сключва и подписва в А.- [населено място] с приемане на съответно направения залог от [фирма], която има правото по свое усмотрение да приеме или откаже направените залози, а Центърът за електронна обработка на информацията-Интернет пункт по никакъв начин не е част от Договор между потребителя и Австрийското дружество. Центърът за електронна обработка на информацията провежда сътрудническа дейност от името на [фирма] с пълна организационна автономност и автономия на вземане на решение без да е подчинена на [фирма].Договорено е ,че договорът се подчинява на действащите в А. закони.Наред с това е посочено ,че сключеният договор за хазарт между австрийския букмейкър и българско залагащо лице, следва да се счита уреден съгласно условията

и действието на чл.4 от Римската конвенция от 1980 година, от действащото законодателство на страната, с която има най- близка връзка- т.е Австрийската територия, затова че, договорът се сключва,когато изпратеният от комарджията залог достига адреса на главната букмейкърска компания, с център на дейност и действащи офиси в А., изпратеният от комарджията залог от комарджията следва да бъде счетен за завършен, когато бъде потвърдено, че австрийският букмейкър/ намиращ се на австрийска територия е приел предложение залог, идващ от българския комарджия, плащането на залога се извършва от сметката, отворена и се намира на австрийска територия.

В настоящия случай, основният спорен момент по делото е дали оспорващото дружество при приемане на залозите от страна на потребителите на името на [фирма] А. извършва продажби на услуги или не. Регистрирането и отчитането на продажбите се съдържа в Наредба № Н-18/13.12.2006 година за регистриране и отчитане на продажбите в търговските обекти чрез фискални устройства, като в чл.3 от същата изрично е посочено,че всяко лице е длъжно да регистрира и отчита извършените от него продажби на стоки или услуги в или в търговски обект чрез издаване на фискална касова бележка от фискално устройство, освен когато плащането се извършва чрез кредитен превод, директен превод, директен дебит или наличен паричен превод, извършен чрез доставчик. Легално определение на понятието фискално устройство е дадено в параграф 1,т.40 от ДР на ЗДДС,според която. "Фискално устройство" е устройство за регистриране и отчитане продажби на стоки или услуги чрез издаване на фискални касови бележки и за съхраняване на данни за регистрираните обороти във фискална памет.Според чл.118,ал.3 от ЗДДС фискалната касова бележка е хартиен документ, регистриращ продажба/доставка на стока или услуга в търговски обект, по която се плаща в брой, с чек, с ваучер, с банкова кредитна или дебитна карта, издаден от въведено в експлоатация фискално устройство, от одобрен тип, в случая - електронен касов апарат с фискална памет /ЕКАФП/. Търговски обект е всяко място, помещение или съоръжение (например: маси, сергии и други подобни) на открито или под навеси, във или от което се извършват продажби на стоки или услуги, независимо че помещението или съоръжението може да служи същевременно и за други цели (например: офис, жилище или други подобни), да е част от притежаван недвижим имот (например: гараж, мазе, стая или други подобни) или да е производствен склад или превозно средство, от което се извършват продажби-аргумент от параграф 1,т.41 от ДР на ЗДДС. От приложното поле на Наредбата са изключени лицата, които осъществяват дейностите , визирани в чл.4 от Наредбата ,измежду които и дейностите по т.3- продажби на билети или други удостоверителни знаци за услуги (квитанция, талон и др.), които съдържат трайно вписана при отпечатването номинална стойност и най-малко два защитни елемента върху хартията и/или при печата и са отпечатани по реда на Наредбата за условията и реда за отпечатване и контрол върху ценни книжа, приета с Постановление № 289 на Министерския съвет от 1994 г., изискването за трайно вписана при отпечатването номинална стойност не се отнася за бланкови билети, квитанции и др., които се издават на химизирана хартия най-малко в два екземпляра - един за клиента и втори за лицето по чл. 3. В чл.2 от Наредбата за условията и реда за отпечатване и контрол на ценните книжа, е дадено легално определение на „Ценни книжа”- това са всички образци на документи, формуляри и бланки, които служат за събиране на държавни приходи, или са под формата на билети или други удостоверителни знаци (квитанция, талон и др.), съдържат най-малко два защитни елемента върху хартията и/или при печата и служат за отчитане на продажби на стоки или услуги с изключение на данъчните документи по

смисъла на [Закона за данък върху добавената стойност](#), като ценните книжа по ал. 1, т. 2 съдържат трайно вписана при отпечатването номинална стойност или се издават на химизирана хартия най-малко в два екземпляра. От доказателствата по делото е безспорно, че оспорващото дружество/ е издавало разписки за приетите залози в евро или лева на името на А. дружество/, съдържащи код с цифри и букви, общо коефициенти бонуси, потенциални печалби в евро и лева, указания за потребителя. Вярно е, че тази разписка не попада в обхвата на понятието за ценна книга, посочено по-горе в Наредбата, защото наред с изложеното, тези разписки не съдържат трайно вписана при отпечатването номинална стойност и най-малко два защитни елемента върху хартията и/или при печата и не са отпечатани по реда на Наредбата за условията и реда за отпечатване и контрол върху ценни книжа. В случая, при извършената проверка в стопанисвания обект на оспорващото дружество само и единствено е установено, че служителят на дружеството приема залозите, същите се регистрират на сайта на австрийското дружество, като ай пи адреса, според заключението на вещото лице, изготвило съдебно техническата експертиза се намира в Р. Ч./ не оспорено от страните, което настоящата съдебна инстанция намира за обективно и компетентно изготвено на името на Австрийското дружество и реално оспорващото дружество не получава никакво възнаграждение от клиентите-потребители на хазартни игри за осъществения залог. Обстоятелството, че за приемането на залози, оспорващото дружество получава възнаграждение за посредничество, не може да обуслови продажба на услуга, защото в случая при приемането на залози, оспорващото дружество не получава процент от залаганията от страна на клиентите, а само посредничи при регистриране на залозите. Твърдението на процесуалния представител на ответника по оспорването, че приемането на залози представлява неосвободена доставка, не може да бъде споделено от настоящата инстанция, защото на първо място, въпросът за това има ли сделка/ доставка или продажба на услуги, би стоял в отношенията между оспорващото дружество и Австрийското дружество и то по повод извършените услуги- регистрирани залози и съответно на това- полученото възнаграждение от страна на оспорващото дружество по повод на договора. Тогава настъпилите вазимоотношения между двете страни по договора биха били продажба на услуга- посредничество по силата на договора и едва тогава за оспорващото дружество би възникнало задължението да отчете получения приход от тази дейност. На второ място, съгласно Решението на Съда на ЕО от 13.07.2006 година, по дело № C-89/2005 година, в посока чл.13б, буква Е от Шеста Директива трябва да се тълкува в смисъл, че предоставяне на услуги за телефонен център за организатор за телефонни залагания, който включва персонал на доставчика, не представлява сделка за залагания по смисъла на тази разпоредба и не може да се квалифицира като сделка за освобождаване от ДДС/ при което, самото приемане на залозите, ако следваме това решение, не представлява сделка за залагания, а от там и не е продажба на услуги- залагания. Настоящият съдебен състав не споделя соченото от страна на процесуалния представител на ответника по оспорването приложение на чл.29, ал.1 от Наредба № Н-18 за регистриране и отчитане на продажбите, защото според тази разпоредба, когато лицето по [чл. 3](#) извършва дейност като комисионер от чуждо име и за чужда сметка или събира суми от името и за сметка на друго лице, продажбите се регистрират, както следва- чрез ФУ на доверителя, или чрез ФУ на лицето по [чл. 3, като в](#)

случаите по ал. 1, т. 1 продажбите се регистрират по общия ред, а в случаите по ал. 1, т. 2 ФУ се програмира така, че продажбите на доверителя да се регистрират като продажби в отделен департамент за всеки доверител, като департаментът посочва името на доверителя. При казаното по-горе, оспорващото дружество не осъществява

продажба на услуги при приемането на залозите от страна на българските клиенти, той не получава възнаграждение и не може тази сделка да се окачестви като сделка за залагания. На второ място, въпросът за приложението на нормата на чл.29 от Наредбата следва да бъде разгледан и на плоскостта – за мястото на изпълнение на сделката и за вида на услугата, която лицето е предоставило. Според параграф 1, т.14 от ДР на ЗДДС, услуги, извършвани по електронен път са предоставянето на пространство в интернет, доставката на носители на съдържание в интернет (хостинг), дистанционната поддръжка на програми и апаратура по електронен път, доставката на софтуер и актуализацията му по електронен път; предоставянето на изображение, текст и информация и на достъп до бази данни по електронен път, предоставянето на музика, филми и игри, в т.ч. лотарийни, хазартни игри и игри с парични и предметни награди, предоставяни по електронен път, както и на политически, културни, художествени, спортни, научни и развлекателни предавания и прояви предоставянето на дистанционно обучение по електронен път. На второ място, при доставка на услуга, мястото на изпълнение съгласно чл.21 от ЗДДС е мястото на изпълнение при доставка на услуга, когато получател е данъчно задължено лице, е мястото, където доставчикът е установил своята независима икономическа дейност. Когато тези услуги се предоставят от постоянен обект, който се намира на място, различно от мястото, където доставчикът е установил своята независима икономическа дейност, то мястото на изпълнение е мястото, където се намира този обект. Когато няма място на установяване на независима икономическа дейност или постоянен обект, мястото на изпълнение на доставката е мястото на постоянния адрес или обичайното пребиваване на доставчика/ но тук пак следва да се уточни, че приложимото право и мястото на изпълнение касят данъчно задължените субекти по смисъла на ЗДДС/. На трето място, въпросът дали при приемането на залози се осъществява сделка- продажба на услуга, изобщо не е изследван от страна на ответника по оспорването, нито пък къде и на коя територия се осъществява доставката. На следващо място, въпросът българското дружество при приемането на залозите дали осъществява дейност, подлежащо на облагане по ЗДДС и ЗКПО, е извън предмета на спора, защото то касае облагането на субект, а не прилагането на ПАМ. На следващо място, от доказателствата по делото е видно, че залогът се прави само формално на българска територия, извършва се на сайта на австрийското дружество, и само то има право да приеме залога или не. Българският интернет център, стопанисван от оспорващото дружество играе само и единствено ролята на посредник при приемането на залозите, не и на продавач на залагания. Настоящият съдебен състав не споделя доводът на процесуалния представител на ответника по оспорването, че именно на основание чл.29 от Наредба № Н-18, оспорващото дружество следва да има фискално устройство в обекта, стопанисван от него и представляващ интернет център. На първо място, разпоредбата на чл.29 от Наредбата при казаното по-горе визира сделки, от лица по чл.3 и наличието на комисионен договор или приемането на пари срещу услуга. На първо място, при регистрирането на залозите и приемането им в обекта на оспорващото дружество, последното не действа като комисионер по смисъла на Търговския закон, защото от самия Договор от 06.06.2011 година е видно, че договорът за залог се сключва от името и за сметка на Австрийското дружество и лицето, което залага, което според договора се нарича „комарджия“. Издаването на разписка от страна на оспорващото дружество има за цел да удостовери, че договорът е сключен. Оспорващото дружество не е страна на договора за залог и не действа в качеството на комисионер. Правната уредба на комисионния договор се съдържа в чл.348 от ТЗ, по силата на който, комисионерът се задължава срещу възнаграждение по поръчка на доверителя да извърши от свое име

и за негова сметка една или повече сделки. В случая ,е безспорно ,че българското дружество не действа от свое име, а за сметка на Австрийския букмейкър, изцяло от негово ме и за негова сметка ,за което свидетелстват и издадените разписки- те се издават от името на Австрийското дружество, оспорващото дружество само е приело залоget , като по договора за залог безспорно страни са Австрийското дружество и българският потребител. Въпреки това, дори и да се приеме противното на уговореното в Договора от 06.06.2011 година, че приложимото право трябва да бъде българският Търговски закон/ което изобщо не може да бъде така,/ анализирайки отново именно този Договор от 06.06.2011 година, е видно и безспорно, че оспорващото дружество няма заложно право върху сумите ,които се залагат, нито пък получава печалба или процент от тях, а такова право принадлежи изключително и само на австрийското дружество, то не е страна по сделката между Австрийското дружество и лицето ,което залага, още повече че има изрична клауза в Договора от 06.06.2011 година, че същият се счита сключен между австрийското дружество и комарджията, когато изпратеният от последния залог, достигне адреса на главната букмейкърска компания, с център на дейност и действащи офиси в А.. Обстоятелството, че между оспорващото дружество и Австрийското дружество е налице договор за посредничество, не може да обуслови наличие на продажба на услуги- приемане на залози от страна на българското дружество. Единствено при получаване на плащането от страна на българското дружество по повод осъществяването от него действия по договора ,би могло да се говори за продажба на услуги и то от българското дружество, но самото плащане на тази услуга, нейното счетоводно отразяване от българското дружество и евентуалното задължение за заплащане на данъци по полученото възнаграждение, е извън предмет на спора. Наред с това, оспорващото дружество не може да бъде квалифицирано и като организатор на хазартни игри по смисъла на Закона за хазарта/ а и такива твърдения изобщо в заповедта липсват, защото организатор на хазартните игри в случая е Австрийското дружество, регистрирано на територията не на РБ, на на територията на А.. Въпросът дали това австрийско дружество и получило лиценз за осъществяване не хазартни игри , на територията на РБ също не може да бъде предмет на спора. Настоящият съдебен състав, не споделя твърденията в писмената защита на процесуалния представител на оспорващото дружество, че актосъставителите не са дали аргументиран отговор на въпроса дали приемането на залози представлява продажба на услуги, защото в настоящото производство актосъставители не са разпитани, както и свидетели,/ при съобразяване с обстоятелството, че по делото бе допуснат един свидетел по искане на дружеството ,но същият този свидетел поради неявяването му и по изрично искане на процесуалния представител бе заличен.

От всичко изложено дотук,настоящата съдебна инстанция намира ,че наложената ПАМ- запечатване на обект на оспорващото дружество по реда на чл.186,ал.1,т.1,б.” а от ЗДДС е неправилно наложена, да не говорим, че липсват каквито и да било мотиви защо административният орган е приел, че в случая следва да намери приложение най- дългият в закона срок- един месец. Наред с това по отношение на ПАМ- забрана за достъп до обекта за срок от един месец, също не е мотивирано и в заповедта липсват каквито и да е мотиви относно срока и на тази мярка.

В контекста на всичко изложено дотук,настоящата съдебна инстанция намира, че атакуваната заповед не отговаря на условията за редовно действие на административните актове, което предпоставя отмяната и.

С оглед изхода на делото, в полза на оспорващото дружество следва да бъдат присъдени сторените по делото разноски в размер на 200 лева.

Воден от горното и на основание чл.268,ал.2 ДОПК, Административен съд София

град

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ ИСКАНЕТО НА [фирма] ЗА ОТПРАВЯНЕ НА ПРЕЮДИЦИАЛНО ЗАПИТВАНЕ.

ОТМЕНЯ Заповед за налагане на ПАМ №12717-0016008/10.01.2012, година на Заместник-директор ТД на НАП- С.,, С КОЯТО НА С. С. 385-Б."ООД е наложена ПАМ по реда на чл.186,ал.1,т.1"б"а" от ЗДДС- запечатване на обект за срок от един месец и забрана за достъп до обекта за срок от един месец.

ОСЪЖДА ЗАМЕСТНИК ДИРЕКТОР ТД НА НАП-С. ДА ЗАПЛАТИ НА [фирма] СУМАТА ОТ 200 ЛЕВА ,РАЗНОСКИ ПО ДЕЛОТО ,КАТО СЪЩАТА СЛЕДВА ДА БЪДЕ ВЪЗСТАНОВЕНА ОТ БЮДЖЕТА НА ТД НА НАП-С..

На основание чл.138,ал.1 АПК, препис от решението да се изпрати на страните. Решението е окончателно и не подлежи на обжалване, съгласно разпоредбата на чл.268,ал.2 ДОПК.

АДМИНИСТРАТИВЕН

Съдия: